20 Οκτωβρίου 2013

Γέροντας Σωφρόνιος ‘Εσσεξ: Ποιος κάνει ‘κουμάντο’ μέσα στην οικογένεια;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-'Εσσεξ (Σαχάρωφ) / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Αν η γυναίκα εργάζεται εξίσου με τον άνδρα, τότε πάλι καταργείται η δικαιοσύνη, επειδή η γυναίκα στην οικογένεια, παράλληλα με την εργασία, βαστάζει και άλλα βάρη, επιπρόσθετα καθήκοντα, επειδή ακριβώς αυτή είναι η μητέρα των παιδιών. Θα νόμιζε κάποιος ότι, επειδή η γυναίκα βαρύνεται από μεγαλύτερες ευθύνες και ασκεί πολυπλοκότερο ρόλο, σε αυτήν πρέπει να ανήκει το προνόμιο να «κατευθύνει» την οικογένεια. Ασφαλώς κάποιος πρέπει να κατευθύνει την οικογένεια, όπως και κάθε άλλο ανθρώπινο καθίδρυμα. Έτσι, σε πολλές οικογένειες ανακύπτει η πάλη για εξουσία, που πολύ συχνά γίνεται καταστροφική για την οικογένεια. Συνεπώς, όπου και αν στρέψουμε την προσοχή μας, παντού βλέπουμε υπερβολικά πολύπλοκα προβλήματα, και δεν πλησιάσαμε ακόμη στην επίλυσή τους.

Έκανα τις λίγες αυτές παρατηρήσεις, για να δω τα πράγματα έτσι όπως τα βλέπει η πλειονότητα των ανθρώπων. Νομίζω όμως ότι εμείς ως χριστιανοί βλέπουμε ακόμη και εκείνα που οι άλλοι δεν προσέχουν. Θεωρούμε ότι το σπουδαιότερο θέμα γενικά για κάθε άνθρωπο είναι το ερώτημα: Τί είναι ο άνθρωπος; Ποιός είναι ο

προορισμός του; Γιατί και για ποιό λόγο εμφανίστηκε στον κόσμο; Ποιός σκοπός υπάρχει μπροστά του; Ποιό είναι το νόημα της υπάρξεώς του; Αν δεν απαντήσουμε στα ερωτήματα αυτά, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να λύσουμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε ούτε σε ένα επίπεδο. Είναι αδύνατον για παράδειγμα να επιτύχουμε αληθινά δίκαια δομή της κοινωνίας χωρίς τη γνώση αυτή. Δεν μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα της κρατικής οργανώσεως, αν δεν έχουμε απάντηση στο κύριο αυτό ερώτημα. Όλη η ιστορία της ανθρωπότητας γράφεται με άσκοπη περιδίνηση, παράλογους πολέμους, άδικη καταπίεση του ισχυρού επάνω στον ασθενή, όπως βλέπουμε στο ζωικό κόσμο. Συνεπώς, τί είναι ο άνθρωπος; Την απάντηση στο ερώτημα αυτό την παίρνουμε από την Αγία Γραφή: «Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού... άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς» (Γέν. 1,27). Και λίγο πιο κάτω διαβάζουμε: «Έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χουν από της γης, και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής, και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν» (Γέν. 2,7).

Αν λοιπόν ο Θεός δημιούργησε τον άνδρα και την γυναίκα ως ενιαία ανθρωπότητα, τότε είναι φυσικό ότι το θέμα της σχέσεως μεταξύ ανδρός και γυναικός ήταν και θα είναι πάντοτε ένα από τα σπουδαιότερα ζωτικά θέματα. Αν στρέψουμε την προσοχή μας στα φυσικά χαρίσματα της γυναίκας και τα συγκρίνουμε με τα αντίστοιχά τους στον άνδρα, θα δούμε από την μακρόχρονη πείρα ότι τα χαρίσματα αυτά είναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ενώ κάποτε γίνονται συμπληρωματικά το ένα του άλλου. Γνωρίζουμε επίσης από την ιστορία και από την Αγία Γραφή ότι στην Ανατολή, όπου γεννήθηκαν όλες οι μεγάλες θρησκείες, η κυριότητα του άνδρα επάνω στη γυναίκα ήταν υπερβολικά ισχυρή. Η γυναίκα στη συνείδηση της Ανατολής ήταν κατά κάποιο τρόπο κατώτερο ον. Ακόμη και στο Ευαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, όπως για παράδειγμα: «Οι δε εσθίοντες ήσαν άνδρες ωσεί πεντακισχίλιοι χωρίς γυναικών και παιδίων» (Ματθ. 14, 21). Ελάμβαναν υπ' όψιν μόνο τους άνδρες, ενώ τις γυναίκες ούτε καν τις μετρούσαν. Αλλά αυτό δεν το βλέπουμε μόνο στην Ανατολή.

Έτυχε να διαβάσω, όταν ήμουν νέος, κάποιες στατιστικές που έκαναν μερικοί Γερμανοί μορφωμένοι άνθρωποι για τον ρόλο του άνδρα και τον ρόλο της γυναίκας στην ιστορία του πολιτισμού. Οι πολυμαθείς αυτοί Γερμανοί παρουσίαζαν τα κατορθώματα του άνδρα ως άκρως σημαντικά (παρομοιάζοντάς τα ως όρη υψηλά), ενώ από τα κατορθώματα της γυναίκας σημείωναν μόνο μερικά που ούτως ή άλλως γράφτηκαν στην ιστορία του πολιτισμού.

Μου φαίνεται ότι η παρεξήγηση αυτή εμφανίστηκε ως συνέπεια της απώλειας της συνειδήσεως εκείνης, που περιέχεται στη Γραφή: «Και εποίησεν ο Θεός τον

άνθρωπον κατ’ εικόνα Θεού… άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς» (Γεν. 1, 27).

Αυτό το ξεχνούν όχι μόνο οι άνδρες, αλλά και οι ίδιες οι γυναίκες. Για να διορθώσουμε λοιπόν τη ζωή μας σε όλα τα επίπεδά της, αρχίζοντας από την οικογένεια, οφείλουν οι γυναίκες να ανυψωθούν με το πνεύμα και να φανερώσουν στον κόσμο την αυθεντική αξία τους, τον υψηλό ρόλο τους. Για την χριστιανική Εκκλησία το θέμα του ρόλου της γυναίκας γίνεται κάθε χρόνο διαρκώς οξύτερο.

Βλέπουμε ότι στις χώρες όπου ο άθεος κομμουνισμός διεξάγει ανοικτή πάλη εναντίον της Εκκλησίας με την εφαρμογή κάθε είδους εκβιασμών, διασώζει την Εκκλησία η ανδρεία των γυναικών, η αυτοθυσία τους, η ετοιμότητά τους για κάθε είδους παθήματα. Παντού παρατηρούμε ότι οι γυναίκες στις Εκκλησίες αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό. Μπορούμε να πούμε ότι στις Εκκλησίες κατά τις ακολουθίες οι γυναίκες συνιστούν την πλειονότητα, κάποτε τα τρία τέταρτα, κάποτε όμως και περισσότερο. Αν τώρα όλες οι γυναίκες αποχωρούσαν από την Εκκλησία, τότε αυτή δεν θα μπορούσε να υπάρχει, γιατί οι άνδρες που εκπληρώνουν υψηλή ποιμαντική διακονία, κατέχοντας υψηλές ιεραρχικές θέσεις, θα έμεναν ολιγάριθμοι και, με απλά λόγια, θα ήταν γι’ αυτούς από υλικής πλευράς αδύνατον να διατηρήσουν την Εκκλησία.

Συνεπώς ο ρόλος της γυναίκας στην Εκκλησία είναι μεγάλος, και όλοι μας πρέπει να σκεφτούμε το φαινόμενο αυτό. Στη χριστιανική μας διδασκαλία για τον άνθρωπο, μιλώντας θεολογικά, η γυναίκα παρουσιάζεται στο ίδιο ακριβώς μέτρο ως άνθρωπος, όπως και ο άνδρας. Οι δυνατότητες της διακονίας της μέσα στην ιστορία είναι απεριόριστες. Το γεγονός ότι ο Θεός Λόγος σαρκώθηκε από γυναίκα καταδεικνύει ότι η γυναίκα δεν είναι καθόλου μειωμένη ενώπιον του Θεού.

(αποσπάσματα από το βιβλίο, Αρχιμ. Σωφρονίου, Το Μυστήριο της χριστιανικής ζωής, Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ, 2010)

Πηγές: ahdoni.blogspot.gr -alopsis.gr